

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 8.7.2018
Päätösseurat klo 13.30
Iiris Luukkonen

*Jos nyt jaksan vielä tän yhden mäen yli, onks sen jälkeen uusi mäki?
Onks sen jälkeen vielä mäki? Onks sen?*

*-- Sä jätät mut ja mä vaan hiihdän. Mun sydän särkyy, mä hiihdän.
Sä löydät toisen, mä vaan hiihdän. Meet naimisiin, mä hiihdän.*

Voiko osuvammin ilmaista nuoren aikuisen elämäntilannetta; kilpailua opiskelu- ja työpaikoista sekä pätkätöistä. Elämäntilannetta, jossa parisuhde jää jalkoihin. Haave itsenäisestä elämästä ja omasta perheestä karkaa ulottuvilta. Eteenpäin on mentävä, vaikka maalista ei ole tietoaakaan. Tunne on tuttu myös monelle työpaikassaan sinnittelevälle ja ruuhkavuosiaan elävälle. Näin kuvaili myös toimittaja Jussi Lehmusvesi Helsingin Sanomissa Antti Tuiskun kappaletta "Mä hiihdän".

*Me tänään hätäilemme keskellä muutosta, etsimme rukousta, kivulle sanoja. Työn haaste tehokkuuteen, tie outo aikaan uuteen voi voimat uuvuttaa.
Näin Siionin virressä 178.*

Molemmat sanoitukset kuvaavat tunnetta siitä, että ympärillä ja maailmassa tapahtuu, mutta tapahtumista on vaikea saada otetta. Ihminen liikkuu jaksamisensa ääri rajoilla, ja pyrkii silti vastaamaan yhteiskunnan kiritykseen. Elämä ja ympäristö asettavat ihmiselle uusia sopeutumista vaativia tehtäviä työelämässä ja arjen selviytymisessä.

Mä nään tähtii, mä vaan hiihdän. Mä rukoilen, mä hiihdän. Sun lapset kasvaa, mä vaan hiihdän.

*Voimansa, rohkeutensa myös moni menettää, kun elämässä löydy ei omaa tehtävää.
Arvossaan poljettu, juuriltaan raastettuja armahda, Herramme!*

Pohdin, miten meitä ennen eläneet sukupolvet ovat selvinneet. Miten kesti pitkiä työpäiviä Tampereen valimoilla ja puuvillatehtailla tai selvittiin ahtaissa oloissa Amurin työläiskorttelissa? Miten elettiin sodanjälkeisessä Suomessa, kun maata jälleenrakennettiin eikä nykypäivän aineellisesta hyvinvoinnista ollut tietoaakaan?

Tamperelaisen historioitsijan Antti Malisen tutkimuksesta löytyy näkökulma. Vaikka ihmiset olivat sotienjälkeisessä ajassa uupuneita, koettiin taakkojen kantaminen merkityksellisenä, sillä vaikeuksistakin löydettiin Jumalan tahto. Monille uskonto ja usko nousivat tärkeään asemaan henkisessä selviytymisessä. Näin oli erityisesti naisten kohdalla. Ilot ja surut jaettiin ja naapureita autettiin.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Miksi ihminen tänään väsy jaksamaan, nykyriikan sanoin niin, että näkee tähtiä ja rukoilee voimiensa rajoilla? Vaatimukset ja odotukset ovat muuttaneet muotoaan vuosikymmenten kuluessa. Muuttunut on myös se, että ihmiset kamppailevat arjessaan entistä useammin yksin. Emmekö ole enää riittävästi läsnä ja lähellä toisiamme? Sillä kuitenkin vain ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa syntyy sellaisia ajattelun taitoja ja sydämen sivistystä, joiden avulla voimme asettua toisen ihmisen asemaan.

Arjen oravanpyörässä väsyminen, parisuhteessa epäonnistumisen kokemus tai työelämästä syrjäytetyksi tuleminen kuluttavat ihmisen voimia ja aiheuttavat masennusta. Unohdamme helposti, että kaikkea ei tarvitse osata, ratkaista eikä jaksaa yksin. Hiihtomatkan nautinto ei olekaan maaliin pääseminen, vaan ladun varrella tuntemattoman kanssa termospullosta jaetut eväskahvit.

Ihminen painii uusien haasteiden edessä;
Meret nousee. Mä hiihdän.

Meret nousevat; luonnonmullistukset ja ilmastonmuutos vaikuttavat koko ihmiskunnan tulevaisuuden näkymiin. Mietin, voisiko yhteinen työ ilmastonmuutoksen pysäyttämiseksi muodostua meidän aikamme voimaa antavaksi sukupolvikokemukseksi.

Jokaisella meistä on omat jaksamisen rajamme. Toisinaan matka pysähtyy tahtomattamme. Vastoinkäymiset ja sairaudet suistavat tieltä. Kaadumme, emmekä enää jaksaa nousta. Erityisesti silloin elämän merkityksellisyyden kokemus tulee jakamisesta; keskusteluista perheen, ystävien ja ammattiauttajien kanssa. Toisten hyväksyvä läheisyys antaa voimia jatkaa eteenpäin. Ihmisistä tulee toisilleen päämääriä sinänsä.

Suvi-Maria Saarelaisen tutkimuksessa, joka koski syöpään sairastuneiden kokemuksia, kävi ilmi, että kriiseistä ja surusta selviämässä ei auta niinkään aika kuin asian jakamisen määrä, asiasta puhuminen ja kuunteleminen. Vaikka läheisen kuoleman tai vakavaan sairauteen sairastumisen jälkeen samaa elämää ei enää ole, voi elämään löytyä uusia suuntia ja merkityksiä.

Herättäjäjuhlilla seurapenkissä istuessamme olemme lähellä ja läsnä. Yhdessä veisatessamme syntyy kokemus taakkojen jakamisesta, yhteisen matkan jatkuvuudesta ja Jumalan meitä uudistavasta läheisyydestä.

Mieleeni palaa kuva 60-luvun alusta. Olen nelivuotias. Simon kansakoululla on Nappulahiihdot. Rinnassani on hakaneuloilla kiinnitetty numerolappu ja päässäni kirkkaanpunainen pipo. Joillakin lapsilla on jaloissaan uudet sukset, monot ja siteet. Minulla on vielä mäystimet ja sompasauvat. Muistan hiihtomatkeni edenneen lipsuen.

Kun minut on jo lukemattomia kertoja matkan varrella nostettu pystyyn eri ihmisten toimesta, lopulta joku kantaa minut viimeiset metrit maaliin. Isä on maalissa vastassa. Saan lämmintä mehua ja palkinnoksi lusikan, kuten kaikki muutkin. Kaikkien saavutuksista iloitaan. Yksi hiihtäjä on matkan varrella eksynyt, toiselta on sauva katkennut, monia on nostettu pystyyn ja minut on kannettu perille.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Elämän matkalla meitä kannetaan ja me kannamme toisiamme. Elämän alussa meidät on kannettu kasteelle ja viimein elämän päättyessä meidät kannetaan viimeiselle matkalle. Armollista on, että kun omat ja yhteiset voimamme eivät enää tässä elämässä riitä, saamme luottaa siihen, ettei Kantajamme väsy. Luojamme käsivarret nostavat meidät vielä viimeisen mäen yli, aina perille saakka. Mäen päältä aukenee tie johonkin uuteen.

*Takaisin anna meille taas toivo, uskallus työhön ja huomispäivään rohkea luottamus.
Siunaa ja hoida meitä, syliisi hellään peitä rakkaamme, perheemme!*